

Життя з чистого аркуша

КУПИТИ

1984. Бессі — впевнена в собі шістнадцятирічна дівчина, в якій весь світ біля ніг; вона мріє про те, що принесе їй життя, і що вона сама принесе в це життя. А потім все руйнується. Її яскрава та довірлива посмішка втрачається, її виганяє сором — і таємниця, яку Бессі носитиме з собою до кінця життя. 2021. Останні тридцять сім років були нелегкими для Бесс. У п'ятдесят три роки вона помітно втомилася, а її шлюб із Маріо розпадається.

Спостерігаючи за своїм сином у новоспеченому блаженстві — надії, довірі, радості, — Бесс розуміє, що настав час подивитися у вічі власним демонам і спробувати врятувати свої стосунки. Але їй доведеться скинути тягар сорому, якщо вона хоче вшанувати ту шістнадцятирічну дівчину, чиї мрії застигли в часі.

Чи зможе Бесс зустрітися він-на-віч зі своїм минулим, нарешті зізнатися Маріо й отримати кохання, яке так прагнула відчувати всі ці роки?

ПРОЛОГ

1984

Зазвичай подорожувати кудись потягом захопливо, проте в цій подорожі, як і в цьому дні, не було нічого чудового. Руки й ноги Бессі вже зааніміли, а її настрій погіршав. Філіп поклав її велику валізу на полицю зверху і сів на місце навпроти. Його величезне адамове яблуко підіймається й опускається, ніби ліфт, несучи конфліктні емоції з його мозку до рота, а потім знову назад.

— Я приніс нам перекусити. Сандвічі з сиром та помідорами, — каже він.

Філіп поставив контейнер Тирреє з зеленою кришкою та маленькою плямою від піккаліллі* на столик між ними. Вигляду домашнього контейнера, до якого раніше торкалася мати, виявилось достатньо, щоб викликати сльози Бессі.

Вона похитує головою і промовляє:

— Я не голодна.

— Ну не зараз, але можливо пізніше.

— Ти що, перетворюєшся на маму? — запитує

Бессі різкіше, ніж хотіла.

— Господи, сподіваюся, що ні, — стукаючи пальцями, промовляє Філіп. — Тоді я залишу термос у сумці.

На неї нахлинуло почуття провини, тому що її брат — єдиний друг наразі, якому вона повністю довіряє. Він не заслуговує на таке ставлення.

— Пробач, Філіпе. Я просто ніяк не можу... — їй бракує слів, щоб пояснити йому.

— Все гаразд, — киває брат. — Я розумію.

— Попри слова підтримки, він уникає погляду сестри, роздивляючись як пейзаж змінюється за вікном, коли потяг набирає швидкість.

Бессі відводить погляд, розуміючи, що брат ніколи не зможе зрозуміти,

що вона зараз відчуває, тому що навіть вона повністю не розуміє. Попри зусилля стриматися, сльози все одно підступають до горла й носа та починають тихо стікати обличчям.

— Будь ласка, Бессі, тільки не плач, — заспокійливий та ніжний голос Філіпа та його доброта тільки підштовхує її до ще сильнішого плачу.

— Не можу...

Він витягує декілька клаптиків туалетного паперу із кишені своїх джинсів та протягує через столик. Вдячно взявши їх, Бессі витирає очі.

— Незалежно від того, як сильно намагаюся, я не можу уявити своє майбутнє, — тихіше промовляє вона, щоб не розбудити чоловіка з іншої сторони у вагоні.

— Ніхто не знає. Саме тому це й зветься майбутнім. Звісно, якщо в тебе десь не схована кришталева куля чи машина часу? — промовляє Філіп, намагаючись її розвеселити.

— Як шкода, що в мене їх немає, - витираючи ніс, промовляє вона. Безумовно, він має рацію — ніхто не знає, що станеться у майбутньому, але у Бессі все було сплановано, а зараз що?

— Світ не змінився. Ти все ще можеш мати чудове життя; можеш втілити свої мрії.

— Ти не розумієш, Філіпе, — поглядаючи на брата, вона від нервів заламує руки на пластиковому столику між ними. — Все змінилося, тому що змінилась я. Лише декілька місяців тому я святкувала свій день народження і весь світ був біля моїх ніг, а зараз... Я взагалі не та людина, якою себе вважала.

Це було правдою — все, що вона вважала, що знала про себе, враз було стерте. Колись вона була впевнена у собі й відчувала, що може підкорити цілий світ, проте її жорстоко позбавили цього. Вона залишилася розбитою й вразливою, не маючи сил оговтатися після падіння.

— Просто наразі важкий період для тебе, але так буде не завжди. Ти знову станеш сильною, яскравою і готовою підкорити цей світ, — адамове яблуко Філіпа знову підіймається й опускається, немов ковтаючи брехню.

Бессі повертається до вікна, на якому помічає нашкрябане слово мужність, й іронічно зітхає, немов підтверджуючи написане.

Старий по іншу сторону проходу захропів уві сні. Він сидить, відкинувши голову назад і зчепивши руки на грудях, а сивий пушок стирчить з широких ніздрів. Його капелюх, гаманець і ключі лежать поверх пальта, яке охайно складене на столику. Ось це довірливість.

— Коли ми приїдемо, я допоможу тобі облаштуватися.

Залишусь ненадовго, — шепоче брат.

Бессі киває, намагаючись позбутися думок про вм'ятину в матраці її дитячого ліжка, на якому вона вмощувалася щоночі, відчуваючи себе у безпеці, тому що батьки й брат дали коридором. Запах, дотик й вага ковдр здавалися більш звичними й створювали атмосферу захищеності. Проте не сьогодні.

— Мені страшно, Філіпе, — тихим голосом каже Бессі.

Саме ця фраза охоплює всі її почуття разом.

— Знаю, — брат видавлює слабку посмішку. —

Чому б тобі не підписати одну зі своїх листівок? Перемкнути увагу на щось інше?

Вона дивиться, як він розстібає свій рюкзак і витягує невеличку купку пустих листівок, придбаних у поштовому відділенні на головній вулиці. Він клацає кульковою ручкою й протягує сестрі через столик разом із листівками.

Бессі стискає ручку й перевертає листівку, щоб зручніше писати, — хоча б фізично, тому що це емоційна тортура — брехати людям, яких вона любить.

Любі мамо й татку!

Як у вас справи? Як там кіт бабусі Пет?

Сподіваюся, ще живий.

Вона робить паузу й дивиться у вікно.

Погода холодна, але чудова. Небо таке блакитне, без жодної хмаринки, якби не мороз, можна було б подумати, що зараз літо. Небо... куди за кілька тижнів я підіймуся. Ви можете в це повірити?

Я у захваті. Я — стюардеса. Мої мрії нарешті здійснилися...

— Квитки, будь ласка! Дістаємо квитки! — заволав провідник, гупаючи дверима вагона. Бессі відкладає ручку. Старий поруч прокинувся й миттєво сів, кліпаючи очима.

— Не розумію, що тут відбувається! — засміявся він більше до себе, ніж до попутників.

«Я повністю розумію, як ти себе відчуваєш...» Бессі знову повертається до світу, який стрімко пролітає за вікном. «Я точно розумію, як ти себе відчуваєш...»

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ